

Letem asociálním světem

červen 2025

Úvodní slovo prezidenta Asociace

Českou budoucností - domnívám se - není bezhlavé budování stále nových a nových pobytových kapacit pro staré a nemocné, hospiců, LDN aj. Na to ekonomika naší země docela obyčejně nemá a mít nebude. A navíc, již nyní se nedostává péčového personálu, co potom s novými lůžky? Kdo se bude starat?

Cestu vidím spíše v posilování mezigenerační soudržnosti a maximalizování motivace ze strany státu, aby dospělé děti byly ochotny se starat o své rodiče. Tak jako stovky, tisíce let v minulosti. To se změnilo až ve 20. století. V něm každodenní nesamozřejmost života (dospělosti se zpravidla nedožilo jedno i více dětí z rodiny, leckdy většina) byla vystřídána nesamozřejmostí smrti. Ta je dnes jaksí nepatřičná. Patří „kamsi“ do ústavů. Ale dochovat tatínka či babičku doma? Kdepak, na to přece máme instituce... Přitom pro klienta/pacienta je domácí prostředí psychosociálně prokazatelně nejvhodnější a pro systém nejlevnější i za cenu štědré podpory ze strany státu.

Často se setkáváme s argumentem, „to“ nejde. Člověk prý musí chodit do práce a starat se o příbuzné s tím není slučitelné. Souhlasím. Někdy to tak je. Ale vždy a ve všech případech? Pokud přijmeme pýchu, sobectví, neúctu k rodičům a vlastní hedonismus jako normu, pak ano, je to problém. Ale znám ty, kteří to zkusili a pak zjistili, že to jde. I takové, že to nejde. Ale aspoň to zkusili. Všech si moc vážím. A také znám případy, kdy matka vychovala pět dětí, ale na konci jejího života oněch pět potomků jí nedokázalo posloužit ani trochu. To platí i obráceně – o umění nechat si pomoci, o pokoře starých a nemocných, ochotě přijmout pomoc. Platí to o nás všech – jednou jimi budeme i my.

Jsem přesvědčen, že rozhodnutí pro ústavní (pobytové) zařízení, by mělo být až volbou č. 2. Je mi nekonečně líto těch, kteří jsou umístěni v těchto "domovech", obklopeni hmotným komfortem, dobrou hygienou, kvalitní stravou, volnočasovými aktivitami atd. Strádají však nedostatkem opravdového domova, absencí pohlázení od dětí či úsměvů vnoučat, želí míst, kde vyrostli a hezkých vzpomínek při pohledu kolem sebe.

Rodíme se a umíráme jenom jednou. Proč se k lidskému životu na jeho konci nechová naše společnost stejně intenzívně, laskavě a obětavě, jako při jeho příchodu na svět? Kde se inspirovat? Třeba v hospicové péči, kterou dobře známe a umíme. Nebojme se vyjít z ústraní a nabízet naše zkušenosti a poznatky světu. Dáváme našim pacientům ony tři známé sliby - nebudou trpět nesnesitelnou bolestí, za každých okolností bude zachována jejich lidská důstojnost a v posledních chvílích nezůstanou sami. To umožňuje, aby člověk umíral nejen bez bolesti na těle a na duši, ale i s vděčností za život, který mu byl dán, v náruči svých blízkých. Co je víc?

Tak do světa s tím!

KULATÝ STŮL NA PRAŽSKÉM HRADĚ

Za účasti manželky prezidenta ČR Evy Pavlové se na pražském Hradě 12. 5. uskutečnil kulatý stůl „Paliativní péče – výzvy a perspektivy“. Přítomni byli zástupci veřejné správy (ministerstva, kraje, obce), nadací či novináři. Ti, kteří se bezprostředně věnují péči o těžce nevyléčitelně nemocné a umírající jsme byli v menšině.

Ve svém vstupu jsem za Asociaci hospiců první dámě a přítomným mj. sdělil, že naší budoucností není budování stále nových a nových pobytových kapacit pro staré a nemocné, hospiců, LDN aj. Na to ekonomika naší země docela obyčejně nestačí. A navíc, již nyní se nedostává péčového personálu, co potom s novými lůžky? Kdo se bude starat?

Cestu vidím naopak spíše v posilování mezigenerační soudržnosti a maximalizování motivace ze strany státu, aby dospělé děti byly ochotny se starat o své rodiče. Tak jako stovky, tisíce let v minulosti. To se změnilo až ve 20. století. V něm každodenní nesamozřejmost života (dospělosti se zpravidla nedožilo jedno i více dětí z rodiny, leckdy většina) byla vystřídána nesamozřejmostí smrti. Ta je dnes jaksí nepatřičná. Patří „kamsi“ do ústavů. Ale dochovat tatínka či babičku doma? Kdepak, na to máme instituce... Přitom pro klienta/pacienta je domácí prostředí psychosociálně prokazatelně nejvhodnější a pro systém nejlevnější i za cenu štědré podpory.

Tak jsem měl nějak potřebu to na Hradě sdělit nejen první dámě.

Z DĚNÍ V ASOCIACI

Valná hromada

Valná hromada Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče se konala 25. dubna 2025 v prostorách Hospice na Svatém Kopečku u Olomouce. Ve stejný den se také sešly tři pracovní skupiny: vrchní sestry, sociální pracovníci a fundraiseri s ekonomy. Někteří účastníci se do společného programu zapojili už o den dříve formou přátelského setkání.

VI. Národní pout' pro hospice

Pout' za hospice, která se konala 26. dubna 2025, přivedla letos jejich pracovníky a příznivce na Svatý Kopeček u Olomouce. Mezi poutníky byli ředitelé těchto zařízení, lékaři, zdravotní sestry, ošetřovatelé, fundraiseri, sociální pracovníci a další. Nechyběla ani Marie Svatošová, doyen hospicového hnutí, která všechny poutníky pozdravila. Pout' začala mší svatou, kterou sloužil P. Hyacint, OPraem. Po ukončení mše svaté proběhla komentovaná prohlídka baziliky. Poté následovalo neformální setkání s pohoštěním v hospici na Svatém Kopečku. Děkujeme všem, kteří se poutě zúčastnili!

ROZHODOVÁNÍ O KONCI ŽIVOTA

Začátkem dubna v Senátu PČR uspořádali zastánci eutanázie konferenci „Rozhodování na konci života“. V zásadě se nejednalo o skutečnou konferenci, jako spíše o propagační akci navrhovatelů zákona o legalizaci eutanázie/asistované sebevraždy, v čele se senátorkou Věrou Procházkovou.

Za mikrofonem pro přednášející se střídali její otevření zastánci s umírněnými. Již samotný název akce byl zavádějící. Neboť spíše než o rozhodování „na konci života“ jde věcně o rozhodování „o konci života“.

Namátkou zmíním etika a filosofa David Černého, který hovořil o tom, že eutanázie je morálně přípustná. Na podporu své teze doplnil, jak v Holandsku, v evropské kolébce legalizace zabíjení druhých, s ní (eutanázií) mají dobré zkušenosti. Uvedl, že pouze minimum uskutečněných asistovaných sebevražd je tam hodnocených jako sporných. Jak vratký a relativní argument. Skutečnost je jiná.

V Nizozemí byla eutanázie legalizována v r. 2002. Přestože její autoři tvrdili, že to bude krajní možnost pro minimum žadatelů v řádu jednotek, od tohoto roku nastal strmý růst počtu asistovaných sebevražd. Dnes je to přes 9000 usmrcených ročně, chceme-li 27 lidí denně, tj. více, než jeden člověk každou hodinu... Sami autoři holandského zákona, např. prof. Theo Boer, dnes veřejně své kolegy i legislativce v ostatních státech varují, že situace se v Nizozemsku vymkla kontrole, a nyní se nejen otevřeně staví proti eutanázii, ale varuje ostatní státy, aby holandskou cestou nešly. Těžko tedy v tomto neblahém vývoji můžeme spolu s etikem, filosofem a akademickým pracovníkem Davidem Černým přitakávat, jako „dobré zkušenosti“. Obzvláště když na podporu svého postoje tento teoretik uvedl, že už i u křesťanských etiků je v odborné veřejnosti eutanázie všeobecně přijímána, kromě katolíků. Nedalo mi to a požádal jsem o písemné stanovisko nejvyšší představitele pěti největších nekatolických církví u nás. Obratem mi odpověděly čtyři z nich (CB, ČCE, KS a PCČZ). Jejich stanoviska jsou jednoznačně proti různým formám eutanázie. S politováním musím konstatovat, že na půdě Senátu se tedy z úst akademika pro obhajobu legalizace veřejně lhalo.

Další z řečníků Adam Doležal z Ústavu státu a práva AV ČR podotkl, že návrh zákona neukládá lékařům povinnost eutanázii provádět. K tomu lze uvést léty prověřenou zkušenost z našich nemocnic. Totiž že ani gynekologové nemají povinnost provádět potraty. Ovšem na řadě pracovišť jsou k tomu nadřízenými nuceni z ekonomických důvodů, protože potraty přinášejí jejich oddělení v nemocnicích peníze. V některých případech stojí před volbou, že pokud neuposlechnou, mohou si práci hledat jinde...

Na podporu legalizace usmrcování lidí vystoupila i lékařka Marcela Maternová. Její argument mne v 21. století zaskočil. Tvrdila, že viděla sebevraha, jenž skočil z mostu jen proto, že trpěl bolestmi kloubů. Ano, to je špatné. Motivy k tomu jsou možné dva. Bylo-li to tak, pak daný sebevrah nevyhledal lékařskou pomoc, nebo vyhledal špatnou lékařskou pomoc. Ale moderní medicína dnes má účinná řešení, jak nesnesitelné bolesti zvládnout. Kvůli bolesti není potřeba skákat z mostu a už vůbec ne zavádět eutanázii.

V jednom z dalších vstupů senátorka a lékařka V. Procházková prozradila svůj motiv k podání návrhu: „Nechci se dívat na pacienta trpícího hlady a žízní.“ To je argumentace ze středověku, ne z roku 2025, ale i tak se domnívám, že i tehdy se lidé o sebe dokázali vzájemně starat. Odstoupení od léčby vedoucí k uzdravení přece neznamená odstoupení od péče! V současnosti je zanedbání lékařské (či jiné) péče trestným činem. Namísto vymahatelnosti tohoto lidského práva, paní senátorka chce péči nahradit legalizovaným zabitím člověka. Na svou podporu uvedla, že i nikoli všichni paliativci, jsou proti eutanázii. To ve svém vystoupení opatrně zmínil předseda České společnosti paliativní medicíny ČLS JEP Ondřej Kopecký význačnými slovy: „Eutanázie je nástroj, který umožňuje vyřešit utrpení – úmrtím. Nechal otevřené, zda je ČR připravena v současnosti eutanázii přijmout. Novým fenoménem, oproti minulosti, je návrh paní senátorky spojit zákon o eutanázii s paliativní péčí. Podpořil ji jiný z vystupujících, filosof z AV ČR Tomáš Hříbek, který doporučil, aby eutanázie a paliativní péče spolupracovaly.

Domnívám se, že nejen odborník, ale i laik, občanská veřejnost, z tohoto faktického úskoku nemůže necítit snahu a záměr, jak obejít výše citované právo českého občana na zdravotní péči. Na kterou celý pracovní život povinně přispívá. A obráceně: všichni občané České republiky vědí, že platí zdravotní pojištění pod vymahatelným příslibem státu, že odepření lékařské péče je vnímáno jako “útok na zájem chráněný státem.” V tomto případě jsme však svědky mefistofelského úskoku, snahy vydávat zabití člověka za “odborně poskytnutou péči”. A skutečně: víme, že v Nizozemsku je to právě tato právní klička, která apriori vyviňuje lékaře z následného prošetření relevance jeho rozhodnutí ukončit život člověka/pacienta, a eutanázie je v této zemi vnímána de facto jako “dobrá lékařská praxe.” A tedy - stejně jako s výše zmíněnými potraty - se k ní vztahuje i finanční plnění. Konsekvence si při stavu našeho státního rozpočtu a válečné politiky jistě dovedu představit nejen já a nejen katolíci.

Jako ředitel hospice si neumím představit jak by taková “dobrá praxe” měla vypadat. Hospice vyrostly na úctě k lidskému životu, jeho jedinečnosti a neopakovatelnosti. Alfou a omegou jejich působení je láskyplně a něžně doprovázet umírající na konci jejich dní, chránit život až do jeho přirozeného konce.

Jako člověka z praxe se mě hluboce dotklo, že tato konference byla plná manipulativních argumentů, polopravd i úplných nepravd, a především neúcty k lidské jedinečnosti. A že právě o toto se opírají navrhovatelé zákona na legalizaci eutanázie.

Vnímám to vše jako kšeftování. Jako snahu prosadit zabíjení lidí výměnou za drobnou podporu těm, kteří o umírající pečují. Snahu spojit oheň s vodou, či delikventa s jeho obětí. Na konci konference jsem si vypůjčil mikrofon a přítomným sdělil, že eutanázii považuji za rezignaci na péči a rezignaci na naději. Za dvacet let v hospicovém prostředí jsem se setkal s tisíci umírajícími. Dosvědčil jsem, že při dobré péči lidé nemají důvod žádat o eutanázii a ze své zkušenosti potvrdil, že ani nežádají. Byť o ní tu a tam hovoří. To je však ve skutečnosti volání o pomoc, které po odborné intervenci hospicových pracovníků ustupuje. Veřejně jsem prohlásil: „Jménem českých a moravských hospiců odmítáme být součástí zákona o eutanázii“ a požádal její navrhovatele: „Nechte nás pomáhat a sloužit umírajícím s něhou, laskavostí a nadějí. Nevnučujte nám eutanázii! Hospice a paliativní péči s ní nijak nespojujte.“

Hospice a pracovníci hospiců, nechtějí být novodobými vrahy. Česká republika nepotřebuje eutanázii, ale spíše zvýšit úctu k člověku a podpořit kvalitní péči hospicového typu.

PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA

PŘEDSTAVENÍ NOVÉ PRACOVNICE SIMONY GRÁCOVÉ

Milí čtenáři,

byla jsem panem prezidentem Robertem Hunešem požádána, abych napsala pár slov o sobě a tak mi dovoluje, abych se Vám představila.

Dostala jsem nečekanou a krásnou příležitost být součástí Asociace a podílet se na vytváření důstojného laskavého prostředí pro umírající pacienty. I když by mě to v mládí vůbec nenapadlo...

Vystudovala jsem Střední průmyslovou školu v Jičíně, ale poté jsem se pohybovala převážně v administrativním prostředí. Po několika letech praxe jsem začala vnímat, že se v mém nitru rodí touha po něčem jiném... hlubším, smysluplnějším.

Můj život začal nabírat úplně jiný směr, když do něho s láskou vstoupil Bůh a já zatoužila po svatém křtu. Vše se pomalu začalo proměňovat a zvláště můj vztah k seniorům, kteří potřebovali pomocnou ruku. Rozhodla jsem si rozšířit kvalifikaci prostřednictvím Kurzu pracovnice v přímé péči a brzy se mi podařilo najít práci jako terénní pečovatelka. Tato krásná služba potřebným mě ohromně naplňovala, ale ze zdravotních důvodů jsem musela skončit. Během té doby, kdy jsem poznávala mnoho úžasných klientů s jedinečnými životními příběhy, mne mé kroky dovedly až do Hospice svaté Anežky v Červeném Kostelci. Byl to úplně jiný svět... Nebo spíše místo či prostor mezi světem a věčností. Shodou "náhod" jsem v té době navštívila Prachatice a vůbec netušila, že za pár dní budu v Hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna pomáhat jako dobrovolnice u lůžek umírajících. Tyto okamžiky se hluboce vryly do mého srdce. Mnohé tváře, příběhy, úsměvy, bolesti, naděje, víra, křehkost... si pamatuji dodnes.

A potom jsem hledala nějakou příležitost v blízkosti mého bydliště a našla jsem. V Hořicích se rodilo nové místo poskytující péči umírajícím přímo u nich doma. Zde jsem se stala součástí modlitebního společenství, kde jsem potkala svého budoucího manžela. Vše bylo tak, jak mělo být a po svatbě jsme se postupně radovali ze čtyř dětí. Jsem moc vděčná za naši velkou rodinu, ale vnímám, že nastal čas se věnovat i další službě. Dostala jsem nabídku na pracovní místo u Asociace a to se nedalo odmítnout! Být na dobré lodi se zkušeným a laskavým kapitánem, skvělým týmem námořníků, tak stojí za to plout, i když moře je někdy rozbouřené.

Vstát z kavalce a vykročit do neznáma

Zaměstnanci hospice v Prachaticích ví o naději své. Jejich práce přináší naději mnohým nemocným i jejich blízkým. Oni sami se vydali společně do Říma načerpat pro sebe i pro druhé.

Zaměstnanci hospice na začátku cesty ke svaté bráně u sv. Petra.

Mám naději. Rád ji žiju. Že něco bude lepší, než je. Že přijde něco hezkého, co být nemusí. Těšení se na to. Že brzy skončí válka na Ukrajině. Mám naději na spásu své duše. Na to, že se dočkám vnoučat. Na úrodu na zahrádce. Na šťastnou hodinku smrti. Na...

Přemítat o naději na kavalci? Bláhové. Pravou naději dává Bůh. Je třeba jít jí naproti. Poslat příspěvek na nákup vojenské sanitky pro Ukrajinu? Fajn. Okopat záhon a těšit se na vyzrálou zeleninu a ovoce? Dobrá. Čerpat ze svátosti? Jasně. Modlit se za šťastnou hodinu smrti? OK. Ale nějak stále něco schází, že? Koření, šmrnc, nevšednost. Co jen to může být? Třeba rozhodnutí vykročit do neznáma. Vstříc něčemu či někomu, s důvěrou a nadějí.

Proto jsem se nedávno takřka s padesáti zaměstnanci lůžkového i domácího hospice v Prachaticích vypravil na pouť do Říma. Prošli jsme svatými branami všech velkých římských bazilik. Pokaždé s příslušnými modlitbami k získání plnomocných odpustků. Modlili jsme se za náš hospic, za sebe

a celé hospicové dílo v ČR. Moc to tato křehká stavba potřebuje.

U sv. Petra jsme vzpomínali nejen na Michelangela a další velikány renesančního umění, ale i na kardinála Josefa Berana, který byl pohřben v kryptě vatikánské baziliky. Nemohli jsme opomenout kostel sv. Ignáce Alfonse, který spravují bratři redemptoristé. Zdobí jej mj. velká mozaika prachatického rodáka, patrona českobudějovické diecéze, a především našeho hospice sv. Jana N. Neumanna. V kostele sv. Klementa jsme se poklonili u hrobu sv. Cyrila.

U Kolosea nám hlavami proběhly myšlenky na sedm set tisíc mrtvých, kteří zde zahynuli pro pobavení Římanů. Značnou část z nich tvořili křesťané. Podobně silné emoce vyvolalo prožití Priscillinými katakombami, podzemními chodbami a prostory, které ve 2. až 5. století sloužily k pohřbívání a křesťanským bohoslužbám. Jsou zde hroby řady mučedníků, včetně několika papežů. Jak silná a vroucí musela být víra a naděje tehdejších křesťanů, když na deskách uzavírajících jednotlivé hroby může-

me číst nápisy: „Ahoj v nebi!“, „Brzy nashledanou!“

Milým světským zážitkem byly usměvavé tváře Římanů. Typicky o tom vypovídá skupinka hlídajících policistů. Dva se smáli a dva si vesele pohvizdovali. Podobně policista, který vykazoval náš autobus z míst, kde evidentně překážel provozu. Namísto udělení pokuty se snažil pro nás nalézt vhodné parkoviště a vysvětlit, jak se k němu dostat. Možná choval naději, že po dobrém se vyřeší více než po zlém.

Nejsilnější chvíle – prožití svatou branou vatikánské baziliky sv. Petra. Na náměstí Piazza Pia jsme od pořadatelů obdrželi velký jubilejní kříž. S ním jsme pomalým krokem vyrazili vpřed. Jako každá skupinka před námi. I za námi. Vyhrazeným kordonem jen pro poutníky zhruba tři čtvrtě kilometru až do baziliky. V čele naší české prachatické skupinky akolyta nesoucí kříž a kněz přednášející modlitby. Zpívali jsme, modlili se žalmý, litanie aj. Nesl jsem naši vlajku. Při pohledu na ni kolemjdoucí vykřikovali: „La Repubblica Ceca!“ Chvěly se mi nohy.

I hlás. Blíží se svatá brána. Lidé uhýbají. Poutníci mají přednost. Překračujeme práh. Žalm 24: „Zdvihněte, brány, své klenby – zvyšte se, prastaré vchody – ať vejde král slávy! – Kdo je král slávy? – Hospodin zástupů, on je král slávy!“

A jak je to s nadějí? Dá se popsat, změřit, vysvětlit, sáhnout na ni? Při přípravě poutě do Říma jsem váhal. Z ekonomických důvodů. Nakonec jsem se rozhodl ji z větší části zaměstnancům uhradit. Při skromných mzdách by se jinak asi většina na pouť nevydala. V součtu účet za dopravu, ubytování aj. představoval několik set tisíc korun. Vstřebá to rozpočet naší neziskové organizace? Dnes vím, že ano. Den před psaním těchto řádků jsem se vrátil od notáře, kde jsem se dozvěděl, že jedna z našich zemřelých pacientek nám odkázala hotovost ve výši zhruba dvojnásobku výdajů spojených s poutí... Bohu díky.

P. S. Bez naděje se nevydávejte na cestu. Na žádnou!

ROBERT HUNEŠ,

ředitel Hospice svatého Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích

Ohlasy poutníků z Prachatic

- Děkuji, že jsem zde mohla strávit několik dní plných duchovních posil, ve společnosti úžasných lidí.
- Tři dny v Římě mě naplnily štěstím...
- Vypadnutí ze zajatých kolejí, starostí a chvíle poznávání, ztišení, modlitby i setkávání.
- Povzbudilo mne a naplnilo radostí, že tolik lidí z celého světa stojí o vztah s Bohem.
- Pouť do Říma mne nakopla žít svůj duchovní život poctivěji a hlouběji.
- Společná cesta s křížem k hrobu sv. Petra v tichu a modlitbě pro mne byla nejvíc.
- Nabyla jsem pokoj a mír v srdci.
- Zakusila jsem, že Bůh je živý, že na nás čeká, až k němu přijdeme, a vstupuje do našich životů – mění je k lepšímu – potřebuje nás, aby skrze něho proudila jeho láska.
- Bylo pro mě povzbudivé slyšet svědectví lidí z naší skupiny, sdílet se o duchovním životě.
- Vděčnost.
- Radost.

Ředitel Hospice svatého Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích Robert Huneš (s vlajkou) se svými spolupracovníky. Snímky autor

Hospic sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích

V letošním roce jsme uspořádali již 20. ročník Dne hospicové péče. Tento jubilejní ročník byl nejen příležitostí k odbornému sdílení a vzdělávání, ale i lidským setkáním.

22. 5. 2025
DIVADLO PRACHATICE
9:15-15:30

XX. DEN HOSPICOVÉ PÉČE KONFERENCE

Akreditovaná odborná konference pro lékaře, sestry a odborný personál ve zdravotních a sociálních službách.

PROGRAM

8:30 prezence účastníků

9:15 **HOSPIC JAKO MÍSTO NADĚJE A RADOSTI**
PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA (ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.)

9:45 **MOŽNOSTI A MEZE PSYCHIATRIE V PALIATIVNÍ PÉČI**
MUDr. Marie Blažková (lékař, psychiatr, Hospic Chrudim)

10:30 **ŽIVOT LIMITUJÍCÍ ONEMOCNĚNÍ A SKLON K SEBEVRAŽDÁM**
PhDr. Olga Havránková, Ph.D. (psychoterapeut, lektor, Filozofická fakulta univerzity Karlovy)

11:15 **DYNAMIKA A ŘEŠENÍ KONFLIKTŮ V INTERDISCIPLINÁRNÍM TÝMU**
Mgr. Petr Bohuslav (lektor, kouč)

12:00 oběd (zajištěn)

13:00 **POTŘEBY A PODPORA DĚTÍ A DOSPÍVAJÍCÍCH V TRUCHLENÍ**
Mgr. Jan Kaňák, Ph.D. (psychoterapeut a krizový intervenent, poradna Vigvam)

13:45 **SPOLUPRÁCE DOMÁCÍ HOSPICOVÉ PÉČE S DOMOVY PRO SENIORY**
MUDr. Helena Staňková (vedoucí lékař Domácího hospice Jordán, o.p.s. v Táboře)

14:30 **LÉKOVÉ INTERAKCE V PALIATIVNÍ LÉČBĚ**
MUDr. Tomáš Tomek (lékař, Bromed s.r.o.)

PŘIHLÁŠKY
739 294 479
vzdelavani@hospicpt.cz

Poplatek 1 000 Kč (v ceně také oběd a coffee break)

Vzdělávací akce je pořádána dle stavovského předpisu ČLK č. 16 a pro lékaře ohodnocena 6 kredity.
Pro nelékařské profese je vzdělávací program zařazen do systému celoživ. vzdělávání v rozsahu 6 hodin.
Odborný garant MUDr. Jana Vlková, Ph.D.

Pořadatel: Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.; Neumannova 144, 383 01 Prachatice; IČ: 70853517

Domácí hospic Duha v Hořicích

V rytmu tance s Martinou Viktorií Kopeckou a P. Zbigniewem Czendlikem

Tak zněl název talkshow, která se uskutečnila v Lukavci u Hořic dne 3. března 2025, jejímiž hlavními hosty byli Martina Viktorie Kopecká, farářka Církve československé husitské a Zbigniew Czendlik, římskokatolický kněz. v rámci večera byly hospici Duha předány dárkové šeky.

Den pro rodinu

Dne 22. května 2025 proběhl v Hořicích Den pro rodinu, jehož součástí bylo představení sociálních služeb Hořicka. Také Domácí hospic Duha zde měl umístěn informační stánek, kde se lidé mohli dozvědět více o hospicové službě a mohli přispět na jeho provoz.

5. POCHOD PRO HOSPIC 21. 6. 2025 Jánské Lázně

Start a cíl z Centrálního parkoviště v Jánských Lázních
(prezence a start kdykoliv od 8:00 do 10:00)

 Velký okruh Černá Bouda – Vláské Boudy – lesní hradek – Aichelburg – Terčný Důl – Modré kamery	 Malý okruh Svoboda nad Úpou – Dolní Mařov – Modřokamené boudy – Modré kamery	 Rodinný okruh Stezka korunami stromů – Pánský pramen – Starostův pramen – Vesna
---	---	--

 Registrace a informace na www.hospic-horice.cz

5. pochod pro hospic

Dne 21. června 2025 proběhne 5. pochod pro hospic, tentokrát v Jánských Lázních, Výtěžek poputuje na veřejnou sbírku Domácího hospice Duha.

Hospic Citadela ve Valašském Meziříčí

Proběhlé akce

Májová veselice v hospici CITADELA

V rámci Dnů dobrovolnictví se v Hospici CITADELA konala Májová veselice, která přinesla radost klientům, dobrovolníkům i zaměstnancům. Tato milá událost navázala na tradiční zvyk stavění máje starodávného symbolu jara, plodnosti a nových začátků. Klienti ji společně s dobrovolníky a zaměstnanci ozdobili barevnými stuhami a za doprovodu Rožnovských ogarů zazněly známé lidové písně, které naplnily zahradu hospice dojemnou a srdečnou atmosférou.

Výstava „Kde domov můj“ v hospici CITADELA

Ve středu 7. května se v prostorách hospice CITADELA uskutečnila slavnostní vernisáž výstavy s názvem Kde domov můj. Výstava představuje výtvarná díla žáků ze základních škol Křižná, Salvator, Šafaříkova a Vyhlídka ve Valašském Meziříčí, ale také škol z Branek, Choryně a Kladerub. Dětské obrazy, inspirované krásou a historií našeho kraje, přinesly do chodeb hospice barvy, radost i pohlazení po duši. Nejenže obohatily prostředí našeho hospice CITADELA, ale zároveň potěšily srdce klientů i zaměstnanců.

Hospic Citadela ve Valašském Meziříčí

Dne 7. června 2025 se v zahradě našeho hospice CITADELA uskuteční
Den Diakonie

DIAKONIE VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ A VALMEZ SWING VE SPOLUPRÁCI S VÝCHODOMORAVSKÝM SENIORÁTEM
A S FARNÍMI SBORY ČCE VE VALAŠSKÉM MEZIŘÍČÍ, VELKÉ LHOTĚ A STRÁŽI NAD BEČVOU VÁS ZVOU NA

DEN DIAKONIE

7. ČERVNA 2025

ZAHRAHA HOSPICE CITADELA

- 10:00 BOHOSLUŽBA SE SLAVNOSTNÍM POVĚŘENÍM NOVÝCH ZAMĚSTNANCŮ
- 11:30 JAN GALIA - SWING, BLUES, JAZZ K POSLECHU I TANCÍ (DO 15.00)
- 12:30 LEKCE SWINGU PRO ÚPLNÉ ZAČÁTEČNÍKY
- 14:00 UKÁZKA SWINGOVÉ CHOREOGRAFIE
- 16:00 UKONČENÍ

TANČÍRNA TVOŘIVÁ DÍLNA A HRY PRO DĚTI FOTOKOUTEK OBČERSTVENÍ

V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ SE AKCE USKUTEČNÍ VE VNITŘNÍCH PROSTORECH HOSPICE CITADELA. VSTUP VOLNÝ.

Diakonie
Českokatolické církve evangelické

ČESKOBATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

TUCAN
AFE

SWING DANCE
VALMEZ
SWING
CIRCLE

Diakonie
Valašské Meziříčí

Hospic sv. Jiří v Chebu

Co jsme prožili v májovém čase

V sobotu 10. května jsme měli čest být součástí krásné komunitní události **Oslava mezinárodního dne rodiny ve městě Habartov**. Atmosféra byla živá, přátelská a plná sdílení – a my jsme rádi, že jsme mohli představit služby Hospice Sv. Jiří právě na takovém místě.

Tato událost zároveň symbolicky odstartovala náš jarní maraton akcí, jehož pokračováním byl hned následující týden čtvrtý ročník **Dobrosmrtáckého festivalu** – festivalu, který otevírá důležitá témata s lidskostí, humorem a uměleckým přesahem.

Páteční večer patřil **Divadlu Kampa a jejich inscenaci Pošeptej mi to znovu, Harolde!** v podání Ivety Duškové a Petra Herolda. Silný, jemně humorný příběh o ztracené blízkosti, nečekané proměně a návratu k lásce rozezněl publikum svou autenticitou. Emoce podpořil živý klavírní doprovod Petra Ožany a následná beseda s herci i pracovníky hospice, kde zazněly i osobní příběhy a zkušenosti s hospicovou péčí. Večer završilo komorní hudební vystoupení Ivy Marešové s Radkem Doležalem.

Sobotní festivalový den, přestože počasí nebylo zrovna příznivé, přinesl dětem i dospělým radost, zážitky a prostor pro setkání. Program nabídl pohádku Good Job od Jana Horáka, aktivity Cirkusu Céres, tvořivé dílny, keramický workshop, lanové překážky skautů z Habartova, fotokoutek i bohaté občerstvení. Hudební scénu roztančily kapely Leleband, Shum Davar, V3Ska a Covergroup.

Děkujeme všem organizátorům a partnerům, že vytvářejí prostor pro lidskost a sounáležitost.

Příběh zdravotní sestry Marcely, který vezme za srdce

Chtěla bych Vás nechat nahlédnout do života jedné ženy, i když já bych řekla anděla, se kterým mám čest sdílet lásku k hospicové službě i k Bohu. Pracuje jako zdravotní sestra na gynekologii a svůj čas mimo práci věnuje umírajícím pacientům v Domácím hospici Duha v Hořicích. S laskavým dovolením zakladatelky hospice Jany Sieberové, jsem mohla použít část textu z její nové knihy Láska, která nás přesahuje, abych s Vámi mohla sdílet příběh sestry Marcely. Věřím, že bude obohacením pro mnohé čtenáře.

Simona Grácová

Těchto pár řádků bych ráda věnovala své mamince, jejíž smrtí se začal zcela zásadně měnit můj život a pohled na něj a zároveň bych jimi chtěla poděkovat jedné další ženě, která se mi stala životním vzorem. Než jsem poprvé potkala Janu Sieberovou, neznala jsem hospic ani hospicovou službu. Jako dětská zdravotní sestra jsem měla zkušenosti s nádherným okamžikem zrození života, malými dětmi, s jejich matkami. Postupem let mě to ale začalo táhnout ke starším generacím a začala jsem pracovat jako sestra na gynekologické ambulanci. Vyhledávala jsem okamžiky, kdy mohu více trávit čas ve společnosti těch, jejichž životní zkušenosti jsem obdivovala.

Jako dítě jsem zažila umírání a smrt pouze z povzdechu, že nám umřela babička, děda, strýček. Kde jinde než v nemocnici. Bylo to normální a běžné. Následovalo rozloučení, většinou neosobní, hodně strohé nebo také žádné. Vždyť kdo by bral děti na pohřeb! Ale už tenkrát jsem věděla, že takhle by to být nemělo. Dnes už vím, že to, po čem téměř každý člověk na samém konci života touží a co potřebuje, je být doma, tam, kde to zná, kdy bydlí se svými vzpomínkami, tam, kde rád žil. Doma, s někým blízkým, s milovaným člověkem, který mu bude oporou ve chvílích nejtěžších a společníkem v hodinách posledních.

Svoji první zkušenost s důstojným odcházením jsem získala v lůžkovém Hospici Dobrého Pastýře v Čerčanech, kde v době covidu umírala moje maminka. To co jsem zažila při prvních návštěvách, mě naprosto ohromilo. Vlídne prostředí, úsměvy, laskavost v očích sestřiček. Nikdy jsem se s takovou koncentrací opravdově laskavé péče nesetkala. Tehdy jsem ještě bohužel neměla odvahu a vůli k tomu, abych se o maminku dokázala postarat doma.

Tenkrát to za mě odsloužili hospicoví andělé. A aby toho nebylo málo, přišel covid i do hospice, i v něm byly zrušené návštěvy a maminka zemřela jednoho dne ráno, bez přítomnosti nás, svých nejbližších.

Dnes děkuji za to, že smrt mé maminky nastartovala moji životní proměnu. Jako by ve mně něco zapadlo na správné místo. Přišla změna myšlení přenastavila jsem žebříček hodnot a hlavně jsem začala pracovat na tom, abych se sama dostala co nejbližší této službě. Bylo to jako vábení, toužila jsem po tom, zažít znovu ten pocit, který říká – sem patřím a takhle se bude můj život ubírat dál.

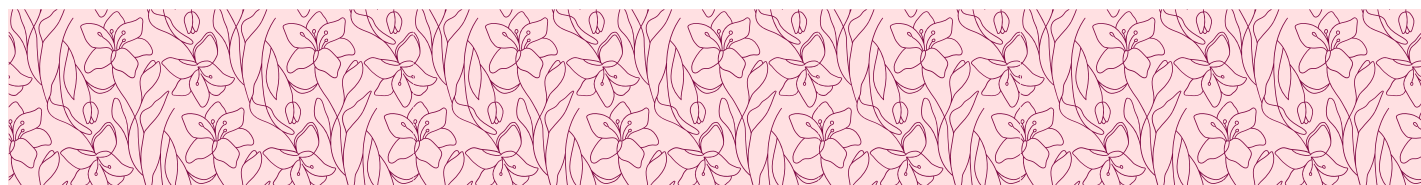
Marcela

Pátrala jsem ve svém okolí. Rok jsem dojížděla do Hospice Anežky České v Červeném Kostelci jako dobrovolník, poté jsem zde absolvovala stáž. Chodila jsem si povídat s nemocnými a chvíle s nimi strávené mě obrovsky naplňovaly. Dojížděla jsem sedmdesát kilometrů tam a zase zpátky pro hodinu prožitou v této službě. Dovedla jsem z těch okamžiků těžit ještě dlouho poté a měla jsem silnou touhu hledat další uplatnění. Brzy jsem objevila Hospic Duha v nedalekých Hořicích. Dlouho jsem neotálela a napsala e-mail s dotazem, zda by stáli o dobrovolníka. Jana mě pozvala k sobě domů a zde došlo k setkání, které mi změnilo život.

Moje první návštěva v Duze byl splněný sen. Vřelé přivítání, otevřená náruč, laskavé doprovázení pacientů v rodinách. A tak šel měsíc za měsícem, kdy jsem s týmem mých snů jezdila sloužit do rodin. Až jednoho dne zazvonil telefon a Jana mi oznámila: „Marcelo, tak jestli chceš, my tě bereme...“ A tak jsem se stala právoplatným členem hospicového týmu. Moc děkuji Janě a Pavlovi Sieberovým za tu podanou ruku.

Poté, co mě Jana přijala ve svém domě a pověděla mi svůj příběh, jako by mi někdo sundal pásku z očí. Rozžehla mi v srdci ohýnek víry v Boha, jehož jiskřičku jsem si uvnitř už dlouho nosila.

Bůh řídí mé kroky a já mu naprosto důvěřuji. Dělá mi radost se na něj obracet v prosebné modlitbě za druhé. Naučil mě milovat život, dívat se na něj i na lidi, které potkávám, jinýma očima. Vnesl mi do života klid a pokoj, učí mě pokoře a trpělivosti. Jednou jsem Janě v dopise napsala, že jsem tak nesmírně šťastná, ani se to nedá popsat, že bych chtěla tím štěstím naplnit konve a pokropit jím všechny lidi.

Každý si v sobě neseme svůj životní příběh, v každém z nás zanechal různě hluboké stopy a jizvy a záleží jen a jen na nás, abychom se vymanili ze starých křivd a dokázali si navzájem odpouštět. Opravdově a z celého srdce.

Můj první příběh o dobré smrti z hospicové péče v Duze

Stojím v tichu noci, v zasněžené zahradě, rozechvělá prožitkem dnešního dne. V okně malebného domku ležícího na samém kraji vesnice, obklopeného mohutnými korunami stromů, sleduji dechberoucí dějství. V útulném pokoji, který osvětlují mihotavé plamínky z krbu, je živo. Hned u okna stojí vánoční stromeček, vedle něj skupinka lidí. Světýlka ze stromku jim svítí do tváří. Ti lidé se objímají, usmívají se, vyprávějí si, hledí si vzájemně do očí a v těch očích se jim střídají jiskřičky smíchu s drahokamy slz. V pozadí toho všeho leží na lůžku muž, otec, manžel, dědeček, který před pár minutami vydechl naposledy. A já stojím za tím oknem a srdce mi přetéká láskou a vděčností, že jsem mohla být součástí téhle chvíle, kdy si právě v těchto lidech uvědomuji smysl všeho bytí. Dnes jsem doprovodila svého prvního pacienta až na konec jeho cesty zde na zemi a bylo to nádherné.

Snažím se pomáhat druhým lidem pochopit, že na konci jejich života není důležité přidávat za každou cenu co nejvíce dnů, ale naopak přidávat co nejvíce života do dnů, které zbývají. Pomáhám jim uvědomit si, jak je důležité budovat si hezké vztahy. Je to to nejceněnější, co v našich životech máme.

Marcela

Co by Vás mohlo zajímat z plánovaných událostí

POZVÁNKA KE KULATÉMU STOLU - INSTITUT PALLIUM

Institut Pallium a pracovní skupina „End of Life, Truchlení“ si Vás dovolují srdečně pozvat k účasti na připravovaném kulatém stole na téma

FINANCOVÁNÍ PORADEN PRO POZŮSTALÉ

dne 10. září 2025 od 11:00 do 14:00 hodin.

Kulatý stůl navazuje na předchozí odborné debaty a kulaté stoly, tentokrát je ale setkání určeno výhradně zástupcům poraden pro pozůstalé a poskytovatelům dalších služeb, kteří se chtějí poradenské činnosti pro pozůstalé věnovat, případně ji rozvíjet.

Cílem setkání je společně identifikovat systémové zdroje a nástroje pro dlouhodobě udržitelné financování poraden pro pozůstalé a jejich rozvoje.

Prosíme, poznamenejte si toto datum ve svém kalendáři, upřesnění místa a podrobný program Vám zašleme v průběhu srpna.

Těšíme se na společné setkání a diskusi.

Zapište si do kalendáře

VALNÁ HROMADA APHPP

13. listopadu 2025

Hospic v Mostě

Občasník **Letem asociálním světem** vydává pro interní potřeby svých členů **Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče.**

Kontaktní e-mail: info@asociacehospicu.cz, telefon: +420 733 608 643

Adresa: Karlovo náměstí 317/5, Praha 2, 128 01

www.asociacehospicu.cz

www.dobratecka.cz